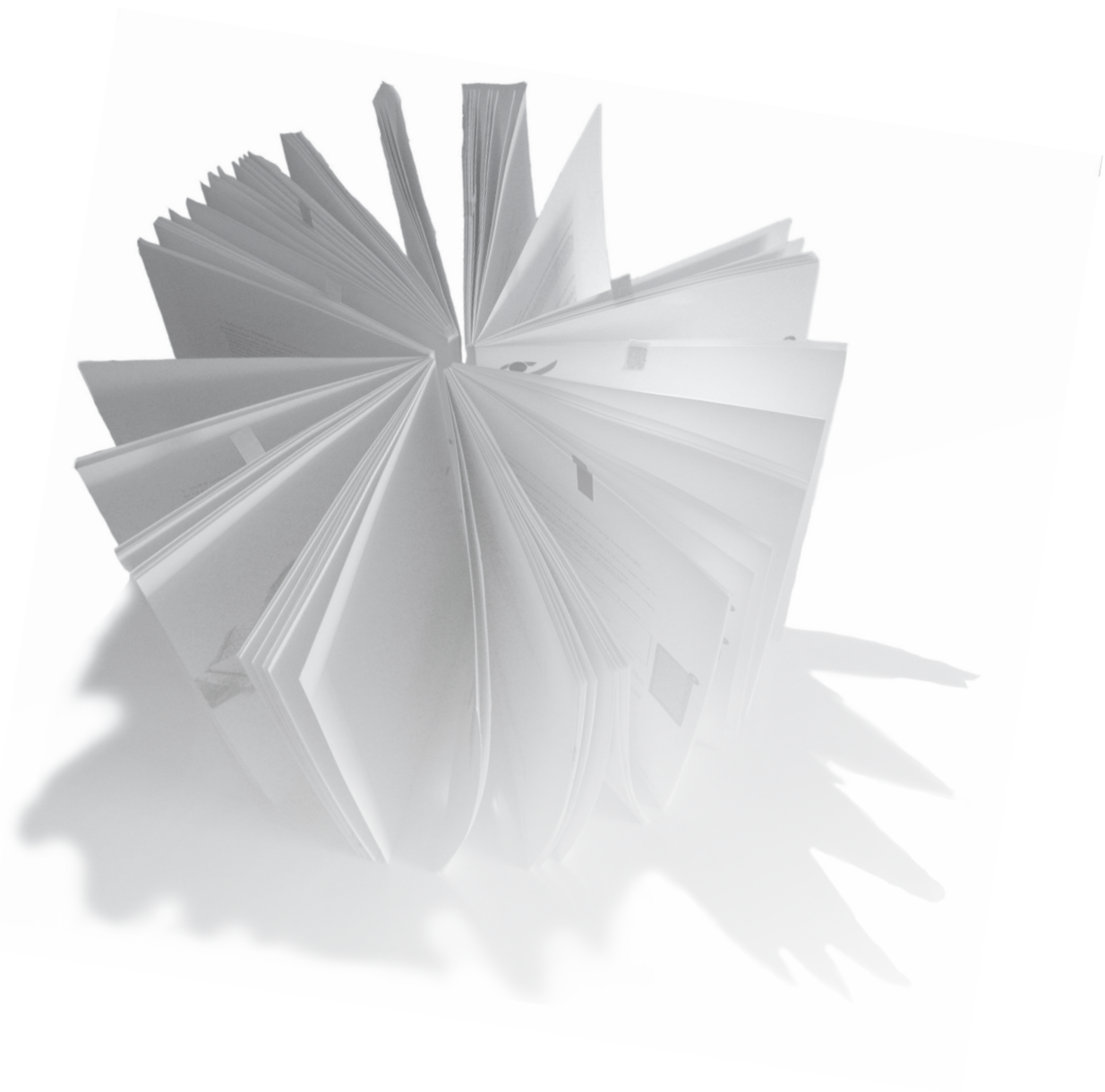

1^e Deel Studies

Kroniek van de rechtspraak van de Raad van State (2018-2021)

In deze kroniek bieden we een overzicht van de rechtspraak van de Raad van State, Franstalige kamer (6e k.) en Nederlandstalige kamer (7e k.), met betrekking tot geschillen waarin zorgverleners tegenover de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle stonden.

De voorgaande kronieken zijn gepubliceerd in het Informatieblad van het RIZIV.¹

Door Inge MEYERS en Paul-André BRIFFEUIL
Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle
Juridische directie

RvS (7e k.), 29 januari 2018, nr. 240.601, V.²

[Gelijkheidsbeginsel – Beoordelingsbevoegdheid van de Raad van State / cassatierechter – Terugbetaling is geen straf – Motiveringsplicht / artikel 149 van de Grondwet – Onafhankelijkheid en onpartijdigheid](#)

Het gelijkheidsbeginsel is gericht tot de wetgevende en de uitvoerende macht. Het betreft niet de beslissingen van de rechter als zodanig. De rechter moet de aan hem voorgelegde geschillen beslechten aan de hand van de bestaande rechtsregels en algemene rechtsbeginselen.

De Raad van State is niet bevoegd om de beoordeling van de feiten van de Kamer van beroep over te doen. De Raad van State controleert wel of de Kamer van beroep naar de juiste rechtsgrond verwezen heeft.

Kritiek op de bewijswaarde van de processen-verbaal van verhoor van de patiënten is een overtollig motief dat niet tot cassatie kan leiden.

De terugbetaling is geen straf, maar een herstelmaatregel.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur zijn als dusdanig niet van toepassing op de beslissingen van de administratieve rechtscolleges.

De bij artikel 149 van de Grondwet opgelegde verplichting aan de rechter om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren, heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Artikel 19, § 6 van het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van beroep heeft geen andere inhoud. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet die hem ertoe brengt die beslissing te nemen en de aangebrachte excepties en grieven te verwerpen of in te willigen, al ware die redengeving verkeerd of onwettig. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maakt een schending uit van artikel 149 van de Grondwet.

1. I.B. 2012/1, I.B. 2014/2, I.B. 2015/4 en I.B. 2017/4.

2. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 23.05.2017.

De Kamer van beroep doet uitspraak als rechtscollege met volle rechtsmacht. Zij heeft een volledige beoordelingsbevoegdheid, zowel ten aanzien van de feiten als ten aanzien van het recht. De beslissing van de Kamer van beroep komt in de plaats van die van de Kamer van eerste aanleg.

De Kamer van beroep is geen orgaan van het RIZIV. Het gaat om een rechtsprekend orgaan waarvan de onafhankelijkheid ten opzichte van het RIZIV door de wetgever gewild is. De DGEC is niet vertegenwoordigd in de Kamer en neemt geen deel aan de beraadslaging. De Kamer is het RIZIV geen verantwoording verschuldigd voor haar beslissingen.

Enkel de voorzitter-magistraat van de Kamer van beroep heeft beslissingsbevoegdheid. Wegens de techniciteit van de materie heeft de wetgever aan de stemgerechtigde magistraat raadgevende leden toegevoegd, voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en de representatieve beroepsgroepen die zetelen in persoonlijke naam en vrij en naar eigen goeddunken kunnen oordelen. De Kamer van beroep biedt de in artikel 6 EVRM bepaalde waarborgen inzake onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

De enkele omstandigheid dat de zittingen van de Kamers in de gebouwen van het RIZIV plaatsvinden, brengt de onafhankelijkheid van de Kamers niet in het gedrang.

Kritiek met betrekking tot de transparantie van de vergoedingen, de bestemming van de teruggevorderde bedragen en de administratieve geldboetes en de aanwijzing van de griffies, komt voor als opportunitetskritiek die niet tot cassatie van de bestreden beslissing kan leiden.

(verworpen)

RvS (7^e k.), 29 maart 2018, nr. 241.143, M.³

Vordering tot terugbetaling / verjaring – Artikel 2244 en 2262bis, § 1 Burgerlijk Wetboek

Ten tijde van de feiten stond er in de wet geen bepaling die regelde wanneer de vordering tot terugbetaling verjaarde. Bij gebrek aan een specifieke verjaringstermijn, dient toepassing gemaakt te worden van de gemeenrechtelijke verjaringstermijn.

Het gaat om een onverschuldigde betaling die onderworpen is aan de tienjarige verjaringstermijn van artikel 2262bis, § 1, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek. De dag waarop de laatste betaling door de verzekeringsinstelling werd verricht, vormt het vertrekpunt van de termijn van tien jaar. Wat betreft de stuiting van die termijn van tien jaar, gelden ook de gemeenrechtelijke bepalingen van artikel 2244 van het Burgerlijk Wetboek. Dat artikel somt expliciet op welke handelingen de termijn kunnen stuiten:

§ 1. Een dagvaarding voor het gerecht, een bevel tot betaling, een aanmaning tot betaling als bedoeld in artikel 1394/21 van het Gerechtelijk Wetboek of een beslag, betekend aan hem die men wil beletten de verjaring te verkrijgen, vormen burgerlijke stuiting.

Een dagvaarding voor het gerecht stuit de verjaring tot het tijdstip waarop een definitieve beslissing wordt uitgesproken.

3. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 23.03.2017.

Er gebeurde in dit dossier geen geldige stuitingsdaad binnen de termijn van tien jaar dus was de vordering tot terugbetaling van de DGEC verjaard.

(verworpen)

RvS (6^e k.), 27 juli 2018, nr. 242.155, M.⁴

Afstand van geding

De Raad van State spreekt de afstand van geding uit aangezien de verzoekende partij geen aanvraag tot voortzetting van de procedure binnen de daarvoor voorziene termijn heeft ingediend.

(afstand van geding)

RvS (7^e k.), 18 oktober 2018, nr. 242.690, T.⁵

Onafhankelijkheid en onpartijdigheid – Geen verzet van de adviserend arts – Artikel 149 van de Grondwet – Beoordelingsbevoegdheid van de Raad van State – Ontvankelijkheid van het middel

Een middel dat niet gericht is tegen de bestreden beslissing is niet ontvankelijk.

De Kamer van beroep doet uitspraak met volle rechtsmacht. De Kamer van beroep is geen eigen orgaan van de DGEC, maar een bestuurlijk rechtscollege dat bij deze dienst is ingesteld. De wet bepaalt enkel dat de Kamer van beroep bij de DGEC wordt ingesteld, maar niet dat zij deel uitmaakt van de DGEC of van het RIZIV.

Het gaat om een rechtsprekend orgaan, waarvan de onafhankelijkheid ten opzichte van het RIZIV door de wetgever is gewild. De DGEC is niet vertegenwoordigd in de Kamer en neemt geen deel aan de beraadslagingen. De Kamer is het RIZIV geen verantwoording verschuldigd voor haar beslissingen.

De enkele omstandigheid dat de zittingen in de gebouwen van het RIZIV plaatsvinden (overeenkomstig art. 145, § 3, eerste lid, GVVU-wet), brengt de onafhankelijkheid van de Kamer van beroep niet in het gedrang.

Enkel de voorzitter-magistraat van de Kamer van beroep heeft beslissingsbevoegdheid. Wegens de techniciteit van de materie heeft de wetgever aan de stemgerechtigde magistraat raadgevende leden toegevoegd, voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en de representatieve beroepsgroepen. De raadgevende leden zetelen in de Kamer van beroep niet in de hoedanigheid van vertegenwoordiger van een verzekeringsinstelling of de beroepsgroep die hen heeft voorgedragen, maar in persoonlijke naam. Dat houdt in dat zij vrij en naar eigen goeddunken oordelen. De Kamer van beroep biedt de in artikel 6 EVRM bepaalde waarborgen inzake onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

4. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 09.11.2017.

5. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 08.01.2018.

Artikel 19, § 5, van het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en de Kamers van beroep bepaalt dat wordt beraadslaagd achter gesloten deuren en dat het geheim van de beraadslaging wordt gewaarborgd. Gelet op het geheim van de beraadslaging mag de bestreden beslissing het tijdens deze beraadslaging gegeven advies van de leden van de Kamer van beroep niet weergeven.

Theoretische veronderstellingen volstaan niet om de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Kamer van beroep als zodanig in twijfel te trekken. De omstandigheid dat de prestaties van een rechter worden vergoed door de overheid ten aanzien van wie hij beslissingen moet nemen, brengt zijn onafhankelijkheid niet in het gedrang. Een andere opvatting zou de functie van de rechter, en inzonderheid de bestuursrechter, onmogelijk maken.

Artikel 8, § 7, 3°, derde lid, van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen heeft verband met de tegemoetkoming verschuldigd aan de patiënt, en niet die aan de zorgverlener. Die bepaling bevat een waarborg voor de patiënt, maar heeft geen weerslag op de verantwoordelijkheid van de verpleegkundige voor de toepassing van de evaluatiecriteria.

De omstandigheid dat de adviserend arts geen verzet heeft gedaan, ontslaat de verpleegkundige niet van de verplichting de forfaitaire honoraria slechts aan te rekenen voor zover aan de in de nomenclatuur gestelde voorwaarden van fysieke afhankelijkheid is voldaan en slechts voor zover de verstrekkingen werden uitgevoerd. Het ontbreken van verzet vanwege de adviserend arts ontnemt aan de vastgestelde feiten niet hun onrechtmatig karakter.

De motiveringsplicht uit artikel 149 van de Grondwet heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Artikel 19, § 6, van het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de DGEC heeft geen andere inhoud. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet, al ware die redengeving verkeerd of onwettig, die hem ertoe brengt die beslissing te nemen en de aangebrachte excepties en beroepsgrievens te verwerpen of in te willigen. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maakt een schending uit van artikel 149 van de Grondwet.

De Raad van State doet als cassatierechter geen uitspraak over de grond van de zaak. De feitelijke elementen vaststellen, behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de bestuurlijke rechter. Een middel dat de feitelijke beoordeling door de Kamer van beroep betwist, is onontvankelijk.

(verworpen)

RvS (7^e k.), 21 maart 2019, nr. 243.999, D.⁶

Belang / geen memorie van wederantwoord

Overeenkomstig artikel 21, tweede lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, stelt de Raad van State het ontbreken van het vereiste belang vast als de verzoevende partij de termijn voor het toesturen van de memorie van wederantwoord niet eerbiedigt.

(verworpen)

6. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 10.09.2018.

RvS (6^e k.), 7 mei 2019, nr. 244.405, A.

Artikel 77sexies GvU-wet / Beslissing Leidend ambtenaar – Administratief kortgeding – Raad van State / Onbevoegd

De zorgverlener verzocht de Raad van State om de schorsing van de uitvoering van de beslissing van de Leidend ambtenaar van 15 april 2019 die de verzekeringsinstellingen beveelt om de uitbetalingen in het kader van de derdebetalersregeling voor een periode van 12 maanden volledig te schorsen (art. 77sexies van de GvU-wet).

Artikel 17, § 1, eerste lid van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, bepaalt het volgende:

“De afdeling bestuursrechtspraak is als enige bevoegd om, de partijen gehoord of behoorlijk opgeroepen, bij arrest de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van een akte of een reglement, vatbaar voor nietigverklaring krachtens artikel 14, §§ 1 en 3, en om alle maatregelen te bevelen die nodig zijn om de belangen veilig te stellen van de partijen of de personen die een belang hebben bij de beslechting van de zaak.”

Artikel 14, § 1 van voormelde wetten bepaalt het volgende *“Indien het geschil niet door de wet aan een ander rechtcollege wordt toegekend, doet de afdeling uitspraak bij wijze van arresten, over de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwendings van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen (...)”*

Overeenkomstig artikel 77sexies, zesde lid GvU-wet kan de zorgverlener een niet schorsend beroep instellen bij de Kamer van eerste aanleg tegen de beslissing van de Leidend ambtenaar.

Uit een samenlezing van die bepalingen blijkt dat de Raad van State het verzoek van de zorgverlener tot schorsing van de uitvoering van de beslissing van de Leidend ambtenaar moet afwijzen.

De Kamer van eerste aanleg is daarentegen wel bevoegd.

(verwerping van het schorsingsverzoek)

RvS (7^e k.), 9 mei 2019, nr. 244.420, D. W.⁷

RvS (7^e k.), 8 juli 2019, nr. 245.104, M.⁸

Beoordelingsbevoegdheid van de Raad van State – Artikel 149 van de Grondwet – Onafhankelijkheid en onpartijdigheid – Ontvankelijkheid van het middel

Als administratieve cassatierechter komt het de Raad van State niet toe op zijn beurt te onderzoeken of de aangevoerde inbreuken bewezen zijn.

7. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 10.09.2018.

8. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 10.09.2018.

Kritiek op de bewijswaarde van de processen-verbaal van verhoor van patiënten betreft een overtollig motief en kan niet tot cassatie leiden.

De motiveringsplicht uit artikel 149 van de Grondwet heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Artikel 19, § 6, van het Procedureglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de DGEC heeft geen andere inhoud. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving uiteenzet, al ware die redengeving verkeerd of onwettig, die hem ertoe brengt die beslissing te nemen en de aangebrachte excepties en beroepsgrievens te verwerpen of in te willigen. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maakt een schending uit van artikel 149 van de Grondwet.

Als een motivering van een middel in de bestreden beslissing zou steunen op feiten die onjuist zijn, maakt dat geen schending uit van artikel 149 van de Grondwet. Het feit dat de bestreden beslissing één verzekerde waarvan sprake in de eerste tenlastelegging niet zou bespreken, is een element dat vreemd is aan de rechterlijke motiveringsplicht.

De Kamer van beroep doet uitspraak als rechtscollege met volle rechtsmacht. Zij heeft een volledige beoordelingsbevoegdheid, zowel ten aanzien van de feiten als van het recht. Haar beslissing komt in de plaats van die van de Kamer van eerste aanleg.

Een middel dat niet gericht is tegen de bestreden beslissing, is niet ontvankelijk.

De Kamer van beroep is geen eigen orgaan van de DGEC, maar een administratief rechtscollege dat bij deze dienst is ingesteld. De wet bepaalt enkel dat de Kamer van beroep bij de DGEC wordt ingesteld, niet dat zij deel uitmaakt van de DGEC of van het RIZIV.

Het gaat om een rechtsprekend orgaan, waarvan de onafhankelijkheid ten opzichte van het RIZIV door de wetgever is gewild. De DGEC is niet vertegenwoordigd in de Kamer en neemt geen deel aan de beraadslagingen ervan. De Kamer is het RIZIV geen verantwoording verschuldigd voor haar beslissingen. Enkel de voorzitter-magistraat van de Kamer van beroep heeft immers beslissingsbevoegdheid.

De enkele omstandigheid dat de zittingen in de gebouwen van het RIZIV plaatsvinden (overeenkomstig art. 145, § 3, eerste lid GVU-wet), brengt de onafhankelijkheid van de Kamer van beroep niet in het gedrang.

De omstandigheid dat de prestaties van een rechter worden vergoed door de overheid ten aanzien van wie hij beslissingen moet nemen, brengt zijn onafhankelijkheid niet in het gedrang. Een andere opvatting zou de functie van de rechter, en inzonderheid de bestuursrechter, onmogelijk maken.

De kritiek van de verzoekende partijen met betrekking tot de aanwijzing van de griffiers is een opportuïteitskritiek die niet tot cassatie van de bestreden beslissing kan leiden.

De Kamer van beroep biedt de in artikel 6 van het EVRM bepaalde waarborgen inzake onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

(verworpen)

RvS (6^e k.), 18 juni 2019, nrs. 244.836 en 244.837, J.

Kamer van beroep – Wraking van leden adviserend artsen – Onafhankelijkheid en onpartijdigheid

Dit arrest volgt op het arrest nr. 239.864 van 14 november 2017 van de Raad van State⁹ waar het een aantal prejudiciële vragen stelde aan het Grondwettelijk Hof met betrekking tot artikel 145 van de GVU-wet, en op het arrest nr. 15/2019 van 31 januari 2019 van het Grondwettelijk Hof.

De Raad van State onderzoekt de vijf ontvankelijk verklaarde wrakingsgronden die werden opgeworpen door dr. J.:

- de dokters C. en R. zouden in hun hoedanigheid van adviserend arts een verzekeringsinstelling vertegenwoordigen in het kader van hun functie als lid van de kamer van beroep
- in sommige beslissingen van de kamer van beroep die met name zijn uitgesproken in 2016, zouden die personen nog steeds worden aangeduid als “vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen”
- het is niet van belang dat die personen in de kamer van beroep slechts een raadgevende stem hebben
- de kamer van beroep erkent zelf (cf. een beslissing van 2008) dat de leden die de verzekeringsinstellingen vertegenwoordigen, haar beslissing beïnvloeden
- reeds vóór de verandering van houding van de tegenpartij zouden de dokters C. en R gedurende een aantal jaren een verzekeringsinstelling hebben “vertegenwoordigd”, wat laat vermoeden dat hun denkwijze niet is veranderd.

Die vijf elementen hebben gevolgen voor de bestaande structurele banden tussen de leden van de kamer van beroep van wie de wraking wordt gevraagd en de verzekeringsinstellingen.

Hoewel de verzekeringsinstellingen adviserend artsen moeten voordragen met het oog op een benoeming in de kamer van beroep, die na hun benoeming moeten worden beschouwd als de “vertegenwoordigers” van die instellingen, volstaat dat volgens de Raad van State op zich niet om te besluiten dat het door de wetgever uitdrukkelijk beoogde mechanisme automatisch in strijd zou zijn met de vereisten inzake onpartijdigheid.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukte al dat het bestaan van gespecialiseerde rechtscolleges met gemengde samenstelling een kenmerk is dat in veel landen kan worden teruggevonden (EHRM, arrest AB Kurt KELLERMANN t./Zweden, 26.10.2004, § 60).

In zijn arrest DEFALQUE t./België van 20 april 2006 heeft hetzelfde Hof reeds als beginsel gesteld dat het bestaan van een rechtscollege met gemengde samenstelling op zich geen bewijs van partijdigheid vormt. De onpartijdigheid van een dergelijk college kan namelijk alleen op het individuele niveau van zijn leden worden beoordeeld. Een dergelijk systeem is met name gebaseerd op het evenwicht tussen de vertegenwoordigde belangen dat voortvloeit uit de collegialiteit tussen de betrokken rechtscolleges en hun paritaire samenstelling.

In zijn arrest DEPRAETERE t./België van 18 december 2018 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat de samenstelling van de Kamer van beroep artikel 6.1. van het EHRM niet schond.

9. I.B. 2017/4, p. 9.

In zijn arrest nr. 15/2019 van 31 januari 2019 oordeelde het Grondwettelijk Hof overigens dat artikel 145 van de GVV-wet, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelezen in combinatie met artikel 6 van het EVRM, niet schond: *“de huidige samenstelling van de kamers van beroep voldoet aan de vereisten van rechterlijke onafhankelijkheid en onpartijdigheid, gewaarborgd door artikel 6, lid 1, van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”* en *“de gemengde en paritaire samenstelling, wat de adviserend artsen betreft, van die kamers waarborgt overigens dat zowel de belangen van de verzekeringsinstellingen als die van de zorgverleners in aanmerking worden genomen door de magistraat die alleen uitspraak doet over de betwisting, na de artsen uit de twee voormelde beroeps categorieën te hebben geraadpleegd”*.

Het Grondwettelijk Hof benadrukt: *“De artsen die in de kamer van beroep zetelen als “vertegenwoordigers” van de verzekeringsinstellingen en als “vertegenwoordigers” van de beroepsorganisaties van de zorgverleners, zijn geen lasthebbers in de zin van de artikelen 1984 tot 2010 van het Burgerlijk Wetboek. Die artsen mogen bij de behandeling van de dossiers immers geen instructies ontvangen van de verzekeringsinstellingen of van de beroepsorganisaties van de zorgverleners, maar dienen enkel op grond van de elementen van het dossier hun raadgevende stem uit te oefenen. De rol van de verzekeringsinstellingen en van de beroepsorganisaties van de zorgverleners is ertoe beperkt een “voordracht” te doen van de kandidaat-artsen op een dubbele lijst waaruit de Koning de artsen benoemt die zitting nemen in de kamer van beroep”*.

Dr. J. verwijt het Grondwettelijk Hof een foute interpretatie te hebben gegeven aan het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 20 april 2006 (DEFALQUE t./België) en geen aandacht gehad te hebben voor het arrest van 18 december 2018 (DEPRAETERE t./België) waarin werd aangegeven dat rekening diende te worden gehouden met de wijzigingen die sinds dit arrest van 20 april 2006 zijn aangebracht.

Naar aanleiding van dat arrest van 18 december 2018 stelt hij vast dat het Europees Hof zich niet heeft uitgesproken over de kwestie van de representativiteit van de adviserend artsen.

Het Europees Hof heeft zich in zijn arrest van 18 december 2018 echter wel degelijk uitgesproken waarbij het op de hoogte was van de representativiteit van de adviserend artsen en de raadgevende stem waarover zij beschikken, en over de invloed die ze eventueel kunnen uitoefenen op de overtuiging van de magistraat die over de enige beraadslagende stem beschikt.

Dr. J. verwijt het Grondwettelijk Hof eveneens dat het artikel 145 van de GVV-wet niet heeft bestudeerd in het licht van het algemeen beginsel van onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

Uit het arrest nr. 15/2019 van 31 januari 2019 blijkt echter dat het Hof de conformiteit van het systeem met de *“vereisten van rechterlijke onafhankelijkheid en onpartijdigheid, gewaarborgd door artikel 6, lid 1, van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”* heeft onderzocht.

Dr. J. stelt ten slotte vast dat het Grondwettelijk Hof voor recht heeft verklaard dat de verzekeringsinstellingen immers rechtstreeks betrokken zijn vermits zij de betwiste prestaties uitbetaald hebben. Er zou dus een wettige verdenking bestaan ten aanzien van de adviserend artsen die de vertegenwoordigers zijn van de verzekeringsinstellingen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest van 18 december 2018 (DEPRAETERE t./België) enerzijds benadrukt dat *“alleen de beroepsmagistraat over een beraadslagende stem beschikt”* en anderzijds heeft het de analyse van de Raad van State overgenomen, volgens welke *“de verzekeringsinstellingen niet rechtstreeks betrokken waren bij de zaak voor de kamer van beroep, de bestaande zaak tussen de zorgverlener (de eiser) en de DGEK. In tegenstelling tot wat de eiser betoogt, was het dus het RIZIV, en niet de verzekeringsinstelling, die zijn schuldeiser was”* (paragraaf 8 waarnaar wordt verwezen in paragraaf 19 van het arrest van 18.12.2018).

De Raad van State is van oordeel dat de vijf opgeworpen wrakingsgronden ongegrond zijn.

Dr. J. werpt een nieuwe wrakingsgrond op omdat dr. R. bestuurder is van een vereniging zonder winstoogmerk die gevestigd is in de lokalen van het RIZIV waar de artsen-inspecteurs van het RIZIV zitting hebben en waar zij als vertegenwoordigster van een verzekeringsinstelling zitting heeft. Deze nieuwe wrakingsgrond die werd opgeworpen in de laatste memorie is niet voorgelegd aan de betrokken magistraat en is bijgevolg onontvankelijk.

(verwerping verzoek tot wraking)

RvS (6^e k.), 8 juli 2019, nr. 245.110, F.¹⁰

RvS (6^e k.), 8 juli 2019, nr. 245.111, V.A.¹¹

Samenstelling Kamer van beroep / artikel 145, § 10 GvU-wet

De verzoekers voeren een schending van artikel 145, § 1, derde lid van de GvU-wet aan omdat de bestreden beslissing door drie personen is genomen, terwijl elke Kamer van beroep uit vijf leden is samengesteld en geen enkele wettelijke bepaling de Kamer van beroep toestaat om in beperkte samenstelling te beslissen. De bestreden beslissing die door drie en niet door vijf leden van de Kamer van beroep is genomen, zou een schending inhouden van de voormelde bepaling.

De regels met betrekking tot de samenstelling van een rechtscollege zijn van openbare orde. De schending ervan mag voor het eerst worden opgeworpen voor de Raad van State die als cassatie-rechter optreedt.

Artikel 145, § 1, derde lid GvU-wet moet worden gelezen in samenhang met paragraaf 10 van hetzelfde artikel waarin de vervanging wordt geregeld van een lid van de Kamer van eerste aanleg of de Kamer van beroep dat verhinderd is om op een zitting van deze Kamer aanwezig te zijn. In het licht van de voorbereidende werkzaamheden van deze wet blijkt dat de wetgever - door de invoering van deze paragraaf 10 - geen andere bedoeling had dan toe te zien op de goede werking van de Kamer van eerste aanleg of de Kamer van beroep door ervoor te zorgen dat, wanneer bepaalde omstandigheden dit vereisen, deze Kamer in een andere samenstelling dan de normale kan zetelen.

Er wordt niet betwist dat de samenstelling van de Kamer van beroep die zitting heeft gehouden op 22 februari 2018, niet voldeed aan het vereiste van artikel 145, § 1, derde lid van de GvU-wet.

In een poging om de regelmatigheid van de samenstelling van de Kamer van beroep die zitting heeft gehouden op 22 februari 2018 aan te tonen, beroept de tegenpartij zich op artikel 145, § 10 van de GvU-wet. Uit de uitleg die zij heeft gegeven, blijkt echter dat de toepassingsvoorwaarden van deze bepaling niet zijn vervuld. Er kan niet worden aangetoond dat een plaatsvervangend lid zou zijn uitgenodigd om het werkend lid dat verhinderd was, te vervangen.

(cassatie en verwijzing)

10. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 08.03.2018.

11. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 08.03.2018.

RvS (6^e k.), 9 maart 2020, nr. 247.255, R.¹²

RvS (6^e k.), 9 maart 2020, nr. 247.256, N.¹³

RvS (6^e k.), 9 maart 2020, nr. 247.257, V.¹⁴

RvS (6^e k.), 9 maart 2020, nr. 247.258, P.¹⁵

Zorgverlener in loondienst - Gelijkgestelde zorgverlener – Aansprakelijkheid – Bevoegdheid van de Kamer van beroep – Terugbetaling van onverschuldigde bedragen – Onafhankelijkheid en onpartijdigheid

De eerste eisende partij is verpleegster en werkte ten tijde van de feiten als werknemster voor de tweede eisende partij waarbij de derdebetalersregeling werd toegepast. De eerste eisende partij heeft met de tussenkommende partij een overeenkomst gesloten waarbij deze laatste zich ertoe verbindt om de getuigschriften voor verstrekte hulp op te stellen en de honoraria voor de verpleegkundige zorg die door de eerste eisende partij werd verstrekt, te tarifieren en te innen, de tussenkommende partij is ermee belast om de ontvangen bedragen op de bankrekening van de tweede eisende partij terug te storten, onder aftrek van een commissie.

De eisende partijen zijn van mening dat ze buiten verdenking gesteld moesten worden, aangezien de tussenkommende partij als “gelijkgestelde zorgverlener” in de zin van artikel 2, n) van de GvU-wet zou kunnen worden gekwalificeerd.

De Raad van State onderstreept dat niks erop wijst dat de wetgever een zorgverlener absoluut van zijn aansprakelijkheid had willen vrijstellen met als reden dat een persoon die met een zorgverlener wordt gelijkgesteld, ook aansprakelijk zou kunnen worden gesteld.

Indien een zorgverlener één van de handelingen uitvoert die verboden zijn op grond van artikel 73bis van de GvU-wet, kan hij aansprakelijk worden gesteld, desgevallend samen met een daarmee gelijkgestelde persoon.

De handelingen die worden verweten aan de eerste eisende partij zouden niet vallen onder de voorwaarden bepaald in artikel 18 van de wet van 3 juli 1978 betreffende de arbeidsovereenkomsten opdat ze persoonlijk aansprakelijk zou worden gesteld.

Voor de Raad van State had de wetgever met de gelijkstelling van bepaalde categorieën van personen met de zorgverleners, waaronder de categorie van de werkgevers van deze zorgverleners, als doel om deze personen rechtstreeks te kunnen bestraffen, wat de strikte opvatting van het begrip “zorgverlener” volgens artikel 2, n), van de GvU-wet voorheen niet mogelijk maakte.

De wetgever had evenwel niet de bedoeling om te anticiperen op de kwalificatie van de inbreuken die onderworpen zijn aan de toepassing van artikel 142 van de GvU-wet met betrekking tot de handelingen waarvoor, naargelang het geval, de werknemer of de werkgever aansprakelijk kan worden gesteld.

De bewering dat de inbreuken die onderworpen zijn aan de toepassing van het voornoemde artikel 142 niet in aanmerking zouden kunnen worden genomen als bedrog, zware schuld of een fout die gewoonlijk voorkomt zoals bedoeld in artikel 18 van de wet betreffende de arbeidsovereenkomsten vormt “een cirkelredenering”.

Krachtens artikel 144, eerste lid, van de Grondwet, vallen geschillen over burgerlijke rechten uitsluitend onder de bevoegdheid van de rechtbanken. Een geschil over een terugbetaling van een onverschuldigd bedrag valt onder het burgerlijk recht en moet uitsluitend aan de rechtscolleges van de rechterlijke orde worden voorgelegd.

12. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 13.03.2018.

13. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 13.03.2018.

14. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 13.03.2018.

15. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 13.03.2018.

De Raad van State stelt vast dat de Kamer van beroep artikel 142, eerste lid, 2°, van de GvU-wet heeft toegepast, zonder dat die beslissing gebaseerd is op artikel 144, tweede lid, van de Grondwet of andere bepalingen, zoals artikel 1376 van het Burgerlijk Wetboek.

Hierbij is de Kamer van beroep niet voorbijgegaan aan de reikwijdte van haar macht en bevoegdheden bedoeld in artikel 144 van de GvU-wet, gelezen in combinatie met de artikelen 73*bis* en 142 van dezelfde wet.

De bevoegdheid om uitspraak te doen over de inbreuken in artikel 73*bis* GvU-wet brengt noodzakelijkerwijs de bevoegdheid mee om te beslissen over maatregelen die, overeenkomstig artikel 142, § 1, eerste lid GvU-wet naar aanleiding van dergelijke inbreuken moeten worden toegepast.

De eisende partijen klagen aan dat de aangevochten beslissing is uitgebracht door de Kamer van beroep die onder meer is samengesteld uit twee leden die zijn voorgedragen door de verzekeringsinstellingen die, wegens hun hoedanigheid als “vertegenwoordigers” van deze organen, een schijn van objectieve partijdigheid zouden vertonen. Ze herinneren eraan dat er vijf prejudiciële vragen over dezelfde problematiek aan het Grondwettelijk Hof zijn gesteld.

De Raad van State onderstreept dat het Grondwettelijk Hof zich in zijn arrest nr. 15/2019 van 31 januari 2019 niet voor de door de eisende partijen aangevoerde stelling heeft uitgesproken. De inbreuken die op basis van de in het verzoek aangevoerde argumenten aan de kaak worden gesteld, zijn bijgevolg niet vastgesteld.

(verwerping)

RvS (6^e k.), 4 mei 2020, nr. 247.487, J.

Kamer van beroep – Onafhankelijkheid en onpartijdigheid – Bezoldiging van de leden van de Kamer van beroep

De eisende partij heeft de wraking van de voorzitter van de Kamer van beroep gevorderd op grond van het feit dat de bezoldiging van de leden van de Kamer van beroep ten laste van het RIZIV is, waardoor die kamer niet met de nodige onafhankelijkheid en onpartijdigheid uitspraken zou kunnen doen.

De subjectieve onpartijdigheid en onafhankelijkheid van de voorzitter van de Kamer van beroep werd niet in vraag gesteld.

In het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 wordt namelijk het bedrag van het presentiegeld voor de leden van de kamers van beroep en de kamers van eerste aanleg vastgesteld.

De betaling van dat presentiegeld wordt uiteindelijk uitgevoerd door de financiële dienst van het RIZIV.

In artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 worden het bedrag, de voorwaarden en de modaliteiten voor de betaling van het presentiegeld in duidelijke bewoordingen vastgesteld. Het laat de schuldenaar van die presentiegelden geen enkele beoordelingsmarge.

De betaling van de vergoedingen die verschuldigd zijn aan de leden van de rechtbank waar de zaak aanhangig is gemaakt, door een partij die betrokken is bij het geschil, op basis van algemene criteria die vooraf en onafhankelijk van de inhoud van de beslissing zijn vastgesteld, heeft niet tot gevolg dat die rechtbank niet in staat zou zijn om volledig onpartijdig en onafhankelijk uitspraken te doen en geeft evenmin aanleiding tot het ontstaan van een dergelijke feitelijke situatie (Cass. 06.01.2000, C.99.0447.N.).

(verwerping verzoek tot wraking)

RvS (6e k.), 4 mei 2020, nr. 247.488 en 247.489, J.

Kamer van beroep – Onafhankelijkheid en onpartijdigheid – Banden tussen adviserend artsen en artsen-inspecteurs - Verstrekken van eten en drank – Bezoldiging van de leden van de Kamer van beroep

De eisende partij voert een wettige verdenking aan in verband met de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van de adviserend arts, dokter X, lid van de Kamer van beroep, met als reden dat deze als vertegenwoordiger van een verzekeringsinstelling in de Gewestelijke Commissie van de Geneeskundige Raad voor Invaliditeit van de provincie Luik zitting heeft gehad en hij, dientengevolge, voor de Kamer van beroep de belangen van de verzekeringsinstellingen zou verdedigen.

De Raad van State stelt vast dat de subjectieve onpartijdigheid van deze adviserend arts niet in vraag wordt gesteld.

Hij verwijst bovendien naar het arrest nr. 15/2019 van 31 januari 2019 van het Grondwettelijk Hof dat heeft geoordeeld dat de objectieve onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Kamer van beroep voldoende gewaarborgd waren. Hij wijst erop dat het Grondwettelijk Hof zich onder meer heeft gebaseerd op de arresten DEFALQUE en DEPRAETERE die respectievelijk op 20 april 2006 en op 18 december 2018 door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zijn uitgesproken.

De eisende partij stelt dat dokter X lid van ASMA zou zijn en door het RIZIV zou zijn “ontvangen”. ASMA is een vzw die opleidingen organiseert voor adviserend artsen en artsen-inspecteurs. De raad van bestuur van die vzw is samengesteld uit een bestuurder die de verzekeringsinstelling waarvoor dokter X werkt, vertegenwoordigt, en vier bestuurders die het RIZIV vertegenwoordigen, waarbij die laatstgenoemden alle vier artsen-inspecteurs van de DGEC zijn.

De Raad van State beklemtoont dat met name de diensten van het RIZIV (waaronder de DGEC en de daaraan toegewezen artsen-inspecteurs), de verzekeringsinstellingen (en hun adviserend artsen) en de zorgverleners, in verschillende hoedanigheden, samenwerken in het kader van de organisatie van de openbare dienst van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen. Het is in de eerste plaats inherent aan het systeem in het kader waarvan zij de hun toegewezen respectieve taken vervullen dat het waarschijnlijk is dat de artsen-inspecteurs van de DGEC en de adviserend artsen van de verzekeringsinstellingen elkaar daarbij ontmoeten, en dat los van eventuele contacten in andere domeinen, zoals dat van de activiteiten van ASMA. De eisende partij kan niet beweren dat hij dat niet weet. Dan zou hij blijk geven van incoherentie met betrekking tot het “*uitgebreide netwerk van betrekkingen*” waaraan hij veel waarde hecht.

De Raad van State herinnert eraan dat het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de aanwezigheid van adviserend artsen in de Kamer van beroep geen invloed heeft op de onafhankelijkheid en onpartijdigheid die door deze kamer moeten worden gewaarborgd. Op die manier kon het Grondwettelijk Hof niet voorbijgaan aan de relatief nauwe betrekkingen tussen de adviserend artsen van de verzekeringsinstellingen en het RIZIV, en meer in het bijzonder de DGEC, zoals dat blijkt uit hun medewerking aan de openbare dienst van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen en uit de bijzondere kenmerken van het statuut van die adviserend artsen.

De impact, op de waarborgen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de Kamer van beroep, van de “structurele” waarschijnlijkheid van ontmoetingen op het niveau van ASMA tussen de adviserend artsen van de verzekeringsinstellingen en sommige medewerkers van het RIZIV verschilt niet van (en voegt niks toe aan) de impact die dezelfde ontmoetingen in het kader van de context die voortvloeit uit het systeem van de organisatie van de openbare dienst van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen zou kunnen hebben.

De bezorgdheid van de eisende partij met betrekking tot de onafhankelijkheid en onpartijdigheid van dokter X wordt niet met objectieve argumenten omkleed.

De eisende partij beweert bovendien dat dokter X eten en drinken zou hebben genuttigd, op kosten van de DGEC, tijdens de algemene vergadering van de “asbl ASMA”.

De Raad van State beklemtoont dat uit de artikelen 828 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek en uit een systeem dat berust op het vermoeden van onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechter, volgt dat de wrakende partij feiten moet aanvoeren die kunnen worden nagegaan. Daarvoor moeten die feiten voldoende specifiek en geloofwaardig zijn en moet de wrakende partij op zijn minst daarvoor een begin van bewijs voorleggen.

In dit geval vertrekt de eisende partij voor haar argumentatie van louter veronderstelde feiten.

Bovendien is het verstrekken van koffie, thee en water, en zelfs koekjes, door de organisator van een vergadering aan de deelnemers één van de meest gebruikelijke voordelen van deelname in dergelijke omstandigheden. Wat betreft het verstrekken van eten en dranken wordt er geen onderscheid gemaakt volgens de respectieve hoedanigheid van de verschillende deelnemers.

Tot slot voert de eisende partij aan dat dokter X, als lid van de Kamer van beroep, door de tegenpartij wordt vergoed.

De subjectieve onpartijdigheid en onafhankelijkheid van dokter X worden niet in vraag gesteld.

In het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 wordt namelijk het bedrag van het presentiegeld voor de leden van de kamers van beroep en de kamers van eerste aanleg vastgesteld.

De betaling van dat presentiegeld wordt uiteindelijk uitgevoerd door de financiële dienst van het RIZIV.

In artikel 1 van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 worden, in duidelijke bewoordingen, het bedrag, de voorwaarden en de regels voor de uitbetaling van het presentiegeld vastgesteld. Het laat de schuldenaar van dat presentiegeld geen enkele beoordelingsmarge.

De betaling van de vergoedingen die verschuldigd zijn aan de leden van de rechtbank waar de zaak aanhangig is gemaakt, door een partij die betrokken is bij het geschil, op basis van algemene criteria die vooraf en onafhankelijk van de inhoud van de beslissing zijn vastgesteld, heeft niet tot gevolg dat die rechtbank niet in staat zou zijn om volledig onpartijdig en onafhankelijk uitspraken te doen en geeft evenmin aanleiding tot het ontstaan van een dergelijke feitelijke situatie (Cass., C.99.0447.N, 06.01.2000).

(verwerping verzoeken tot wraking)

RvS (7^e k.), 14 januari 2021, nr. 249.486, C.¹⁶

[Onafhankelijkheid en onpartijdigheid / adviserend arts – Prejudiciële vraag – Beoordelingsbevoegdheid van de Raad van State / cassatierechter – Motiveringsplicht / artikel 149 van de Grondwet – Artikel 153 GvU-wet / Machtiging adviserend arts / Plicht zorgverlener](#)

De twee adviserend artsen voorgedragen door de verzekeringsinstellingen die zetelen in de Kamer van beroep zijn vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen. De adviserend artsen ontvangen geen instructies van de verzekeringsinstellingen.¹⁷

De verzekeringsinstellingen die de adviserend artsen in dienst hebben, zijn geen partij voor de Kamer van beroep en dus geen rechtstreeks betrokken partij.

16. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 24.09.2019.

17. GwH 31.01.2019, nr. 15/2019.

Een prejudiciële vraag met een identiek onderwerp als een al beantwoorde vraag moet niet gesteld worden.

De Raad van State mag als cassatierechter de feitelijke beoordeling van de Kamer van beroep niet overdoen. De Raad van State kan bijvoorbeeld niet nagaan of op het ogenblik dat de hem voorgelegde beslissing werd genomen de redelijke termijn werd overschreden.

De verzoekende partij kan een middel niet voor het eerst voor de cassatierechter inroepen wanneer het de openbare orde niet raakt.

De motiveringsplicht uit artikel 149 van de Grondwet heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Artikel 19, § 6, van het Procedurereglement heeft geen andere inhoud. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet waarom hij een beslissing neemt. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, zou een schending zijn van artikel 149 van de Grondwet. Het artikel is niet geschonden wanneer de redenen van de rechter verkeerd of onwettig zouden zijn.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur gelden voor de overheid, maar zijn niet van toepassing op beslissingen van administratieve rechtscolleges.

Artikel 153 van de GVV-wet bepaalt dat de beslissingen van de adviserend arts bindend zijn voor de verzekeringsinstellingen. Het artikel bepaalt niet dat die beslissingen ook voor het RIZIV of de zorgverlener bindend zijn. Een aanvraag voor tegemoetkoming van een voorgeschreven middel moet door de behandelend arts altijd ingevuld worden op basis van de vastgelegde criteria in het kader van de ziekteverzekering. De machtiging door de adviserend arts ontslaat de behandelend arts niet van zijn verplichting om geneesmiddelen voor te schrijven waarbij de vergoedingsvoorwaarden vervuld zijn.

(verworpen)

RvS (7^e k.), 8 juli 2021, nr. 251.230, X.¹⁸

[Verzet adviserend arts – Ontvankelijkheid middel – Motiveringsplicht / Artikel 149 van de Grondwet – Beoordelingsbevoegdheid van de Raad van State / cassatierechter – Onafhankelijkheid en onpartijdigheid](#)

Artikel 8, § 7, 3° van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen voorziet dat de verzekeringstegemoetkoming verschuldigd is behoudens verzet van de adviserend arts of van het Nationaal college van adviserend artsen. Uit die bepaling kunnen we niet afleiden dat bij gebrek aan een dergelijk verzet de nomenclatuur correct werd toegepast. De verzekeringstegemoetkoming is verschuldigd aan de patiënt, en niet aan de zorgverlener. De bepaling bevat dus een waarborg voor de patiënt, maar heeft geen weerslag op de verantwoordelijkheid van de verpleegkundige om de forfaitaire honoraria slechts aan te rekenen voor zover aan de in de nomenclatuur gestelde voorwaarden van fysieke afhankelijkheid is voldaan en slechts voor zover de verstrekkingen werden uitgevoerd.

Een middel is niet ontvankelijk wanneer het niet precies aanduidt welke waarborgen niet gerespecteerd zouden zijn.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur zijn als zodanig niet van toepassing op beslissingen van de administratieve rechtscolleges.

18. [Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 08.05.2020.](#)

De motiveringsplicht uit artikel 149 van de Grondwet heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Artikel 19, § 6, van het Procedurereglement heeft geen andere inhoud. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet waarom hij een beslissing neemt. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, zou een schending zijn van artikel 149 van de Grondwet. Het artikel is niet geschonden wanneer de redenen van de rechter verkeerd of onwettig zouden zijn.

Kritiek die niet gericht is tegen de bestreden beslissing kan niet tot cassatie leiden.

De beoordeling van de grond van de zaak of de vaststelling van feitelijke elementen behoort niet tot de taak van de Raad van State als cassatierechter.

De Kamer van beroep doet uitspraak als rechtscollege met volle rechtsmacht. Zij heeft een volledige beoordelingsbevoegdheid, zowel ten aanzien van de feiten als van het recht. De beslissing van de Kamer van beroep komt in de plaats van die van de Kamer van eerste aanleg.

De Kamer van beroep is geen eigen orgaan van de DGEC, maar een administratief rechtscollege dat bij deze dienst is ingesteld. De wet bepaalt enkel dat de Kamer van beroep bij de DGEC wordt ingesteld, maar niet dat zij deel uitmaakt van de DGEC of van het RIZIV.

De DGEC is niet vertegenwoordigd in de Kamer en neemt geen deel aan de beraadslagingen ervan. De Kamer is het RIZIV geen verantwoording verschuldigd voor haar beslissingen.

Het feit dat de zittingen in de gebouwen van het RIZIV plaatsvinden, brengt de onafhankelijkheid van de Kamer van beroep niet in het gedrang.

Dat de rechter wordt vergoed door de overheid ten aanzien van wie hij beslissingen moet nemen evenmin. Een andere opvatting zou de functie van de rechter, en in het bijzonder die van de bestuursrechter, onmogelijk maken.

Kritiek over de aanwijzing van de griffiers is een opportunistiekritiek die niet tot cassatie van de bestreden beslissing kan leiden.

De Kamer van beroep biedt de in artikel 6 EVRM bepaalde waarborgen inzake onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

(verworpen)

RvS (7^e k.), 30 september 2021, nr. 251.679, X.¹⁹

Beoordelingsbevoegdheid van de Raad van State / cassatierechter – Motiveringsplicht / artikel 149 van de Grondwet

De motiveringsplicht uit artikel 149 van de Grondwet heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Artikel 19, § 6, van het Procedurereglement heeft geen andere inhoud. Een uitspraak is gemotiveerd wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet waarom hij een beslissing neemt. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, zou een schending zijn van artikel 149 van de Grondwet. Het artikel is niet geschonden wanneer de redenen van de rechter verkeerd of onwettig zouden zijn.

De verzoekende partij moet aannemelijk maken dat de vermeende tegenstrijdigheid of onregelmatigheid de strekking van de bestreden beslissing beïnvloedde.

19. Cassatieberoep tegen de beslissing van de Kamer van beroep van 26.11.2020.

De beoordeling van de grond van de zaak of de vaststelling van feitelijke elementen behoort niet tot de taak van de Raad van State als cassatierechter.

(verworpen)